

אלוף שמחוני אסף

11344

בן יהודית ומרדכי

נולד ב - ט"ו תשרי תרפ"ג 7.10.1922

שרת בחטיבת "גולני" (1)

נפל ב - ב' כסלו תשי"ז 6.11.1956

בעת מילוי תפקידו.

אלוף (מיל.) שמחוני אסף ז"ל מפקד חטיבת "גולני" 1952

ב־6 בנובמבר 1956 בעת טיסה ניספה האלוף אסף שמחוני במטוס שנפל בשטח ירדן.

הוא נולד בישראל בשנת 1922 ובגיל 14 הצטרף לאירגון ה"הגנה". בשנת 1940 נעצר על ידי הבריטים, ועם שיחרורו מהכלא הצטרף לפלמ"ח. בחודש מאי 1941 יצא לפעולה נועזת בסוריה, ובמהלכה חיבל במערכות הקשר הסודיות. בשנת 1943 סיים קורס מפקדי מחלקות בפלמ"ח ועלה בשנת 1945 על הקרקע עם היאחזות הנח"ל הראשונה, בית קשת. בשנת 1945 פיקד על הגדנ"ע באיזור חיפה, ובשנת 1946, במהלך "השבת השחורה" – פעולה אשר במהלכה עצרו הבריטים מפקדים באירגון ה"הגנה" – נעצר.

בשנת 1947 שב לפלמ"ח. בקרבות לטרון שימש כסגן מפקד גדוד. בשנת 1952 מונה למפקד חטיבת "גולני", ועם סיום תפקידו מונה לעוזר ראש מחלקת מבצעים במטה הכללי. בשנת 1956, עם שובו מבריטניה, מונה לאלוף פיקוד הדרום, ובמהלך תפקידו זה פיקד על מערכת סיני.

ב־6 בנובמבר 1956, בסיום המלחמה, צלל מטוסו אל הקרקע והוא ניספה. 13 שנים לאחר מכן נהרג בנו אבנר, בעלות רכבו על מוקש בסיני.

שמחוני אסף

נולד בנחלל ב- 16 באוקטובר 1922 בארץ ישראל תחת השלטון הבריטי. בן ליהודית ומרדכי שמחוני, דוד חמישי לעובדי אדמה מושרשים (אשר עלו ארצה בשנת 1921 משדה מנוחה, חבל חרסון אוקראינה) וממייסדי נחלל. בשנת 1931, בחינתו בן 9 עבר עם משפחתו לקיבוץ תל-יוסף שבעמק-יזרעאל. בני משפחתו השתלבו בתנועה הקיבוצית. אסף למד בבית הספר המשותף עין חרוד-תל יוסף. כבר בצעירותו התבלט ביוזמתו, תרומתו לחברה והתמצאות בכל שטחי העבודה בקיבוץ, כמו כן עסק בספורט וניגון על חצוצרה בתזמורת של תל יוסף. במהלך שנות "המאורעות" (תרצ"ו-תרצ"ט 1936-1939), בהיותו בן 16 בלבד, תנח"ג מרד בנים נגד הישיבה ה"פאסיבית" על ספסל הלימודים לנוכח עמידת המבוגרים בשער להגנה מפני התוקפים. אסף קבע כי "בימי רצח ודמים, עת משתוללות כנוסיות ערביות בהתקפות על יישובים יהודים, לא לנו (בני 15-16) לעסוק בתורה לחבוש את ספסל הלימודים בעוד החורים יגנו עלינו. עלינו לצאת החוצה ולקדם את פני האויב". אסף סבר כי מדובר בשאלה מצפונית ולכן אין לקבל את דעת הרוב בעניין זה. "... לכשיונח לנו מאויבינו, נוכל להמשיך בלימודינו ובעבודתנו באין מחריד" קבע.

מאז החל לעסוק בארגון וחישול הכח בקרב הילדים ובני הנוער לנוכח האיומים. בשנת 1938 (בהיותו בן 16) הצטרף ל"הגנה" והשתתף באופן פעיל בהגנה בימי המאורעות. אסף היה מהראשונים שהתנדבו לפלמ"ח (בשנת 1941, בהיותו בן 19), השתתף בפלישה לסוריה (רמת הגולן של ימינו) במטרה לנתק קווי תקשורת ומגיעה באויב הצרפתי - שלטון וישי, בן-בריתם של הגרמנים. בשנת 1943 נישא לדלילה ונולדו להם שלושה בנים - יואב, אבנר ויפתח. בשנותיו הראשונות של הפלמ"ח פעל במסגרת יחידתו בגליל העליון, עמק יזרעאל ובבית קשת כמפקד ההתאחדות הראשונה של הפלמ"ח ביישוב.

ב- 1945 מונה למפקד גדנ"ע באזור חיפה, ארגן והשתתף במאבק נגד הבריטים ומלחמתם בעליה לארץ ובאניות המעפילים. ב- 29 ביוני 1946 נעצר יחד עם שאר חבריו ב"שבת השחורה" והובא למעצר ברפיח (שברצועת עזה) ובעתלית. בתקופה זו, עוד לא ראה אסף את עצמו כחייל וקצין לעתיד. בכל הדמנות אשר ניתנה לו ע"י הפלמ"ח היה חוזר למשק בתל-יוסף ומשקיע את מירצו בעבודה בענפי המשק השונים ובמשפחתו.

עם פרוץ מלחמת השחרור, נתמנה למפקד פלוגה א' (הפלוגה ה"דתית") בגדוד הראשון של הפלמ"ח, מאוחר יותר נתמנה למפקד הגדוד. לאחר הקמת צה"ל (בשנת 1949) נתמנה למפקד חטיבת "יפתח". במהלך מלחמת השחרור השתתף, בתפקידי פיקוד שונים, בכ- 40 קרבות בגזרות שונות. אסף לחם בעוז ובאומץ, תוך הפגנת שאר-רוח. שקול ומתון לא נרתע מעולם מהכוחות האיתנים שנגזו. כמפקד ללא חת ביצע את כל המשימות אשר הוטלו עליו תוך שסיכן את חייו. תמיד צעד בראש, שימש דוגמא לפקודיו אשר הלכו אחריו בתחושת ביטחון. על אף שהלך תמיד בראש הלוחמים ולא החסיר קרב אחד, לא נפגע במהלך הקרבות הרבים בהם השתתף. הייתה בו אמונה בצידקת דרכו לכינון מולדת לעמנו ובניצחון דרכו, בכח אמונה זו צעד והצעיד את פקודיו-חבריו לניצחון בקרב.

לאחר מלחמת השחרור שימש כסגן מפקד בית הספר למג"דים (בפיקודו של אלוף יצחק רבין) ולאחר שהוענקה לו דרגת אלוף משנה שימש כמפקד חטיבה (מחוז) 17 במרכז הארץ וכמפקד חטיבת גולני בצפון הארץ. בין השנים 1952-1954 שימש כממלא מקום אלוף פיקוד הצפון. בהמשך קיבל חופשת לימודים באוניברסיטה העברית בירושלים ואז מונה לעוזר ראש אג"ם במטכ"ל ולאחר מכן לממלא מקומו. בתפקידו כעוזר ראש אג"ם עודד ודחף לפעילות את יחידת הצנחנים 101 בפיקודו של סא"ל אריאל שרון, אשר באותם ימים קבעה סטנדרטים חדשים של לחימה וביקורת במשימה בצה"ל. בסוף 1955 אסף נשלח להשתלמות קצינים בכירים באנגליה אשר הופסקה לקראת סיומה. הדמטכ"ל רב אלוף משה דיין קרא לו לחזור ולקבל מנוי של מפקד פיקוד דרום, הפיקוד הגדול והחשוב ביותר באותה עת. כאלוף הפיקוד הוטל עליו לתכנן את מבצע קדש למיגור הצבא המצרי בסיוני ולמפקד עליו. מבצע קדש התחולל בסוף אוקטובר ותחילת נובמבר 1956 וחסתיוס בניצחון מזחיר לצה"ל וכיבוש חצי האי סיני ורצועת עזה. במהלך המלחמה אסף השתתף יחד עם פיקודיו בכיבוש הרצועה וקיבל את מלצת המושל

המקומי. לפני המלחמה ניטש ויכוח חריף בינו לבין הרמטכ"ל - רב-אלוף משה דיין בנוגע לתוכנית המלחמה, במרכזו עמד עיתוי ודרך הפעלת השריון. תודות לחלטתו של אסף להקדים את הפעלת חטיבה 7 של השריון במטרה להכריע את הקרב הסתיימה המלחמה בניצחון מהיר ומחץ (תוך 4 ימים) ובמינימום קורבנות. בכך עוצבה מחדש תורת הלחימה של צה"ל, הגורסת כי השריון הוא החייל המבקיע והמוביל בקרב היבשה. מספר שנים לאחר מכן, כתב רב-אלוף משה דיין בספרו "יומן מערכת סיני" בחתימתו לויכוח בנוגע להפעלת המוקדמת של חטיבת השריון, כי "מוטב להיאבק בסוסים האבירים כאשר הבעיה היא איך לבלמם - מאשר לדחוק ולהאיץ בשוורים המסרבים לזוז".

בלילה שבין ה- 6 ל- 7 בנובמבר 1956, עת חזר ממסדר הניצחון בשארם-א-שייך נקלע מטוסו הקל לסופת רוחות והתרסק בכפר עזון שבירדן. אסף וטייס מהטוס ניספו.

אסף היה מפקד דגול, איש רעים, פשטות וחברות. גילה העזה וגבורה, הזדהות ודבקות במטרה ובערכים. ידע לטפח בפקודיו את הבטחון הפנימי-מוסרי במלחמתם לשחרור ואת הכמיהה לחירות עברית ולעצמאות.

דוד בן-גוריון, ראש הממשלה ושר הבטחון ספד לו כך: "אהוב נפשי, אסף שמחוני, אלוף הנצחון של צה"ל! נהייתה לבן אלמוות בעמדך בראש המערכה בסיני. אנו נפרדים ממך בצער עמוק, בהערצה ובגאון".

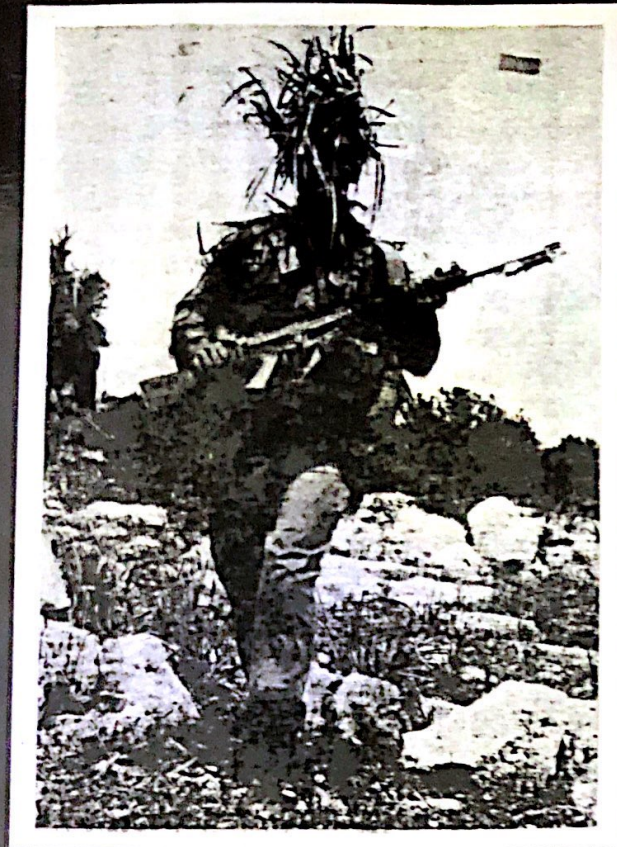
רב אלוף משה דיין, הרמטכ"ל, ספד לו: "בנפול אסף, אבד לצה"ל מפקד ממערכות עמו, חייל אשר היה ברוחו, בגופו ובדמו מפקד שדה, עז רוח ונבון קרב". במשך השנים הוקמו מוסדות ונקראו רחובות רבים על שמו ברחבי הארץ. כן רבו ההורים שקראו לילדיהם בשם - אסף. בכור בניו - יואב, שירת ולחם כמ"פ שריון בקרבות על מקורות המים ברמת הגולן, בסיני במלחמת ששת-הימים ובקרבות ברמת הגולן ובסיני במלחמת יום-הכיפורים. בנו - אבנר ז"ל שירת ולחם בסיירת חטיבת שריון בקרבות בסיני במלחמת ששת-הימים ונפל בעלותו על מוקש בסיני במלחמת ההתשה ב- 1968. בן הזקונים - יפתח, שירת כקצין מודיעין בפיקוד הצפון במלחמת יום-הכיפורים.

שנות החמישים הראשונות (1951-1956)

במשך חמש השנים המפרידות בין קדבות תל-אל-מוטילה (מאי 1951) ובין קדבות מתחמי רפוח (נובמבר 1956) במסגרת מבצע "קדש" פיקדו על החטיבה שלושה מח"טים נוספים: **אסף שמחוני ז"ל** (1952-1953), **יששכר שדמי יבדל"א** (1954-1955) ו**חיים בן-דוד ז"ל** (1955-1956). היו אלה חמש שנים של אימונים קשים, פעילות מבצעית מוגבלת (גדוד "ברק" של החטיבה נטל חלק במבצע "הר-געש", פעולת גמול גדולה נגד המצרים באזור הסבחה וואדי סירם, בנובמבר 1955), קליטת כוח-אדם נוסף ואיכותי יותר, טיפוח המשמעת וגאוות-היחידה, ופעילות בטחון-שוטף שגרתית, בדרך כלל בגבול הישראלי-סורי.

במבצע "הר-געש" (פעולת הסבחה), כבשו לוחמי גדוד "ברק", את מוצבי ואדי סירם; פלוגה ב' את מוצבי "רבקה 1" ו"רבקה 2", ופלוגה ה' בפיקודו של סרן קלמן מגן את מוצב "תמר". אבידות המצרים במוצבי ואדי סירם היו 11 הרוגים ו-7 שבויים. מחיילי גולני נפצעו 11. בדצמבר 1955 השתתפו חיילי פלוגה ג' מגדוד "הבוקעים הראשון" (עדיין במסגרת חטיבת "גבעתי" הסדירה) במבצע "עלי-זית" ("פעולת כנרת") נגד מוצבי הסורים בחופה הצפון-מזרחי של הכנרת, וכבשו את מוצב נוקייב החדשה.

**שלבים שונים באמוני הפרט והיחידה,
שנועדו לחשל את חיילי החטיבה**

כותבים על אסף

אסף שמחוני ז"ל

אולי לא נהרג האלוף אסף שמחוני ביום הניצחון במלחמת קדש, ב-6 בנובמבר 1956, היה חופד בבוא היום לא רק לרמטכ"ל של צה"ל אלא בחמשד, לאחד המנהיגים המדיניים הבולטים של ישראל הצעירה. "שר עם פוטנציאל של ראש ממשלה", זוהי הדעה שרווחת כבר אז בין חקצינים שחזירו אותו מקרוב, לפני שמטוס הפייפר שבו טס התרסק, כנראה בגלל טעות בניווט, בורדן, בלילה שבו נשבו רוחות סוערות באזור שבין שארם א-שייח' בדרום למטולה בצפון.

זאת חיתה מפתח של ישראל באותו יום טרגי, כשהמדינה בת שמונה השנים ניסתה בפעם הראשונה להרחיב את גבולותיה בהנהגתו של ראש הממשלה ושר הביטחון דוד בן גוריון. נראה שהיה זה גם היום המאושר ביותר בקריירה הביטחונית של אסף שמחוני. הוא, כאלוף פיקוד דרום, היה מפקד החזית העיקרית של צה"ל, שיצא למלחמה יזומה במצריים. לאחר יום חקרבות במדבר סיני הגיע בן גוריון לסקור את מסדר חטיבה 9 בפיקודו של אל"ם אברהם (הגדול) יפה, שפרצח את הדרך מאילת לשראם א-שייח' וחשתלטה על המייצר, כולל האיים טיראן וסנפיר, והביאה לפתיחתו לשיט חופשי לאילת.

את ימי ניצחון הספורים, את השעות המעטות של החישג הצבאי הגדול הספיק לחוות אסף שמחוני, שביום מותו חוענקה לו דרגת האלוף. אלופים מעטים בלבד היו אז בצח"ל שקימץ בדרגות, כמו בעיטורים ובציונים לשבח. על דרגת תא"ל כלל לא חלמו. ואם הגעת לדרגת אל"ם, סימן שאתה די רציני. הרמטכ"ל האגדי של צה"ל, רא"ל משה דיין, הכין בשקט את גייסותיו ואלופיו למלחמה ונסך ביטחון בראש הממשלה דוד בן גוריון. דיין הצליח לתרום לשכנוע, שלמצב שנצר עם הערבים, והמצרים בראשם - אין פתרון מדיני, רק צבאי, מלחמת בזק יזומה בידי ישראל, שתוציא לכמה שנים טובות את החשק הערבי להתכונן למלחמה, ותפית רוח חיים בנתיב השיט המשותק לאילת. לשם כך מינה דיין כחודשיים לפני המלחמה את אסף שמחוני לאלוף פיקוד הדרום ואת יצחק רבין לאלוף פיקוד הצפון. המינוי של שמחוני נדחף בעיקר ביוזמתו של דוד בן גוריון, אף על פי שדיין התלבט.

דיין מינה את שמחוני כמפקד חזית הדרום, מתוך ראייה מפקחת בעינו האחת, וכפי שהתבטא בעצמו, שבשדה הקרב הוא מעדיף בראש הגייסות "סוסים אבירים" ולא במפקדים שיבלבלו לו את המוח מדוע אי אפשר ולא ניתן לבצע.

שמחוני היה אלוף גזעי מלידה - גבה קומה, בעל מבנה גוף אתלטי, פנים שזופות עטורות בשיער מכסיף למרות גילו הצעיר, חובש בקפדנות בהופעות ציבוריות כובע מצחייה, להרגיש את הופעתו החיילית התיקנית, אף שלא הקפיד בגיהוץ מדוי. מקדים פנים מכיחות לחייליו, דיבורו רך ושקט בניגוד בולט לחזונו הבריאה, שבשפה האורולוגאנית של היום היו כנראה מכנים אותה "כוחנית".

הוא נהג לחלוף במסדרונות המטכ"ל, אז בניין בודד בקריה, מקדים שלום לאנשים, וכך הופיע גם בשארם א-שייח' ביום האחרון למלחמה, ולחיו, במסדר הניצחון כשהוא גאה ללוות לצדו של הרמטכ"ל דיין, את ראש הממשלה דוד בן גוריון. נראה היה שאין מאושר משמחוני במעמד ההוא. הוא עמד בראש מפקדת החזית שריסקה את הצבא המצרי, והעניקה לצה"ל את תדמיתו המרתיעה, נוכח הערבים וכלפי מצרים - לעשר חשנים הבאות. עד לאותו ניצחון, דומה היה שאפילו בן גוריון לא היה בטוח שצה"ל שזה עתה הוא צבא ראוי לשמו.

בן גוריון חזר היטב את היהודים ותסביכיהם כעם, חולשותיהם כציבור בצד גיבוריהם יוצאי הדופן. אבל עתה, בעקבות ניצחון קדש, צה"ל הוכיח עצמו כצבא

תגנה אמיתי, ולאסף שמחוני חיה חלק בכך, לצד אלופים מוחזרים כמו יואל אלון, משה פרמל, משה דיון, שכולם חיו או פעלו ויפיו, וכולם תרמו בתורה ובמקביל לסודיות של צבא שזה עתה קם.

לא פלא שאוכלוסיית ישראל, אשר בקושי מנתה פחות משני מיליון יהודים, חידעה כשנודע לה שאלוף ניצחון מבצע קדש מצא את מותו בתאונת מטוס פיזר בירדן. גופתו המרוסקת הוחזרה על ידי הירדנים במעבר מנדלבאום של ירושלים המחולקת. עוד בשלהי אותה מלחמה סיפרו בחדרי חדרים שחרמטכ"ל משה דיון התכוון לבוא חשבון עם אסף שמחוני בתום הקרבות, על שחלש לחינה כוחות למערכה לפי שיקול דעתו כמפקד החזית, ולא תמיד בדיוק לפי פקודת המבצע המטכ"לית.

ואילו אסף שחיה צעיר מדיין, ואשר את ימי נעוריו, כמו דיון, בילה במקום מושבם, נהלל החיסטורית, התכוון בחלל, לפי אותם סיפורים בזמן אמיתי, להתחשב בעצמו עם משה דיון, אצל בו גוריון, אשר אליו חיתה לאסף דלת פתוחה בכל שעה. ובכלל חיו לו טענות לרמטכ"ל על שנטל לא אחת את החוק לידיו - מנהיגה פרוצה בכבישים, ועד פריקת עול בתחומים אחרים.

למרות הטענות הללו, שדיין כנראה ידע עליהן, הוא העדיף לשם בראש החזית המכרעת את האיש חטוב ביותר, כדרכם של מנהיגים אמיתיים אשר אינם חוששים שמישהו תחתם יאפיל עליהם, אפילו אם הוא חולק עליהם ומבקר אותם. למרות אוירת החיכוך בין דיון לאסף תוך כדי הקרבות בקדש ומיד עם הניצחון, ידע להעריך כראוי את בן מושבו נחלל (לפני שאסף עבר לתל יוסף) בהספידו אותו, כשנקבר בחר הרצל, בירושלים.

בן גוריון פתח את הספדו ליד הקבר הפתוח במילים הנרגשות המזכירות קינה אחרת: "אהוב נפשי אסף שמחוני, אלוף הניצחון של צה"ל, נהיה לבן אלמוות..." במדינת הזיכרון הקצר שמחוני הוא אלוף נשכח וגיבור נעזב.

נכון, סיפור חייו הקצרים יכול למלא כמה כרכים של ספר מרתק, לשמש תסריט לסרט מתח היסטורי, גם במדינה המשופעת בדמויות גיבורים, ועל אחת כמה וכמה בחברה המתמייפת כיום בהערצה לדמויות צמרת מפלסטיק, ממכוני כושר ויופי, אבל ספר כזה, מן הסתם, לא ייכתב.

יהודית שמחוני, אמו, בלטה כמנהיגה במפא"י של ההתיישבות בארץ ישראל, ויחד עם בעלה מרדכי בוססה בבז' וקדחה בנהלל כשילדה את אסף. בתקופת מלחמת העולם השנייה נשלחה האם לגייס תמיכה בארה"ב, ולשם ניהל עמה אסף חליפת מכתבים, אשר הם, כמו מכתבים אחרים שהרבה לכתוב, משמשים ראי להתפתחותו ולדמותו.

ממכתבים אלה עולה אסף כדמות יוצאת דופן, גם בדור של יוצאי דופן, אשר בגיל העשרה עסק כבר בארגון הגנה נגד חברי כנופיות פלשתינאים, בגיל 19 התגייס לפלמ"ח ופעל נגד שותפי הנאצים בסוריה, במלחמת העצמאות בשדה הקרב, תוך הפגנת אומץ לב אישי על מדרגת מפקד כיתה וועד למפקד חטיבה.

כאמור, אין כמו מכתביו של אסף עצמו טובים יותר מלחעיד על דרכו. בהיותו בן 16 סיפר לאמו על עבודתו ברפת בנהלל: "אומרים לי שאני חולב חשמלי, זאת אומרת שזרם החלב אחיד וקולח בלי הפסקות". ועל התקפות הערבים בימי המאורעות ב-1938: "אנו לא נתיאש אפילו אם המצב יחיה מייאש באמת. כי אנו ננצח".

במכתב שכתב לה, עם נעילת שערי הארץ לעולים בידי הבריטים, ולאור הידיעות על השואה, אמר: "עמנו אומלל, עת לעשות עכשיו, ומי שאלוהים בלבו צריך להתנער, ואם לא יתנער יש לנער אותו".

ועוד באותו נושא: "בארץ נמשכים החיים כרגיל. עם ריבוי הידיעות על שחטות היהודים באירופה זועזע קצת היישטב אבל אין התגובה מספיקה. חכריזו על צום - מה נותן הדבר? הוצא צו גיוס נוסף, אבל היישוב העירוני לא מתגייס. היישוב שקוע

בגאות כלכלית לשואת השחיתות, וזה נהיה לדבר מובן מאליה איננו צריכים להסכים לכך. צריך להגביר את הלחץ על המשתמטים. אין זמן להסס".

בן גוריון כיבד והעריץ מאוד את יהודית שמחוני. כותב אסף לאמו בארה"ב (7.11.42): "חשבו פגשתי בדרך במקרה את בן גוריון. עמדתי על חבביש וחיכיתי לתפוס איזשהו טרמפ, פתאום נעמדה לידי מכונית ונכנסתי פנימה, וחנה אני רואה את בן גוריון. הוא מסר לי דרישת שלום ממך ושמה מאוד לפגוש אתו. את המכתב הזה, אני כותב בעט גיבוע, אשר נקנה כמתנה עבורי מהדו"לים ששלחת עם בן גוריון...". בן גוריון, מקום המדינה בדרך, חזר אז בעצמו מארה"ב אליה יצא שוב בעת שמשתוללת מלחמת העולם השנייה.

ושוב חזר אסף במכתבו לאמו, לשואה: "המצב הכלכלי בארץ חורע. חידועות על ההשמדה בגולה זעזעו קצת את היישוב - חבריו על יום צום חודש אבל, הגברת החתגייסות וכו', אבל אני איינני יודע אם זאת היא התשובה הנכונה. אני סבור שעת מעשים עכשיו. הגיע כבר הזמן שחיישוב יתעורר למעשים. כי זה לא עניין לדיבורים".

14 שנה לאחר מכן עשה שמחוני כמפקד חזית הדרום את המעשים. הוא פיקד על מערכת קדש, באווירא של מחנק, מול אויב אחר - המצרים. ב-2 בנובמבר 1956 הוא קיבל לידיה את כתב הכניעה המצרי של הגנרל המושל של עזה "חמבקש בזה ממפקד החזית של כוחות צבא ההגנה לישראל אל"ם אסף שמחוני שיקבל את כניעתי ללא תנאי יחד עם כל השלטון האדמניסטרטיבי בעזה ובכל הרצועה".

אסף שמחוני , מפקד חטיבת גולני,
עם הרמטכ"ל משה דיין

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְּדִינָה בַּדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילִי צָבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמִּלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וַיַּאֲבֵל עַל זֵיו הָעֵלּוּמִים וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנַּפֶּשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמַּעֲרָכוֹת הַכְּבִידוֹת.

יִהְיוּ גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצָחוֹן
הַנְּאֻמָּנִים וְהַאֲמִיצִים
חַתוּמֵי בָלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

על הצב ירד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרחץ צובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך

כבר שנה, לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה, וגותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר ביננו

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והטוהר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בינינו לפרוח

הרעות, כנערייך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.

הרעות, נשאוך בלי מילים
אפורה, עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת אדירה ודולקת